

1r ACCÈSSIT CATEGORIA JOVE

BLANCA COROMINAS PERALVAREZ

HISTÒRIA D'UN ADÉU POC SINCER

Després de cinquanta anys el veuria de nou. Arribà al bar on aquella tarda havia quedat amb el Quimet. Quan entrà el veié assegut al fons, llegint el diari i amb el mateix posat amb què ella el recordava, amb les espatlles caigudes i el cap cot. Eren amics des de petits. Ho foren sempre, fins que es van separar. Ella, que gairebé era òrfena i vivia amb la tia, i ell, que estimà a la seva família com s'estima als desconeguts; amb un amor buit. Varen trobar consol l'un en l'altre; els dos havien estat fills de la guerra. La Cecília s'acostà i s'assegué davant seu.

Plovia amb força. Dins el bar se sentia el ressò llunyà d'un món en moviment. Un món que en aquells instants havia quedat sepultat sota mirades de retrets i sospirs de penediments. Ambdós suportaven sobre l'esquena un pes. El pes de les angoixes i dels delits, el dels d'errors comesos i les promeses incomplertes; el de la càrrega d'aquella vida que se'ls havia escapat entre els dits, la que s'havia esmunyit tan de pressa que els donava la sensació que mai havien acabat de tenir entre les mans.

De joves foren tan amics que orbitaven un al voltant de l'altre com la Terra orbita al voltant del Sol. De camí al bar la Cecília rememorava com s'havien conegut entre els carrers de Barcelona, quan les places i els passeigs havien estat testimonis d'una joventut exuberant. Recordava com havien pujat al cementiri i com el Quimet li havia dit que tot allò feia pudor de mort, que ells dos feien olor a vida. Ella li demanà que com ho sabia que feien olor a vida. Ell li ensumà el cabell, la cara i les mans. Perquè no olores a crisantem, Cecília. Ella li clavà una bufetada. Jo els trobo bonics els crisantems, li digué. El Quimet rigué. I va mirar-la amb aquells ulls de nen que brillen quan demanen perdó. Quan la nineta s'eixampla tant que s'hi veu de forma sincera tot allò que no es deixa veure sovint, com si la pròpia mirada et confessés secrets inexplicables que per uns pocs segons l'ànima empeny fora del cos. La Cecília es veié dins els ulls del Quimet. S'hi veié amb ulls de nena, amb les trenes que li feia la seva tia. I es veié tan bonica que el començà a acusar de qualsevol cosa per tal que ell es disculpés. Li deia, Quimet, duus uns pantalons molt lletjos avui, i ell li demanava perdó. Li repetia que l'havia escridassada massa o que l'havia avergonyida mentre l'havia agafada de la mà quan caminaven per la ciutat. I el Quimet, que li professava una adoració quasi divina, sempre es disculpava. La Cecília s'acostava a ell i es mirava en els seus ulls. Els ulls del Quimet foren el reflex d'aquells anys d'infantesa, compartida entre ells dos i els carrers de la ciutat que els havia vist créixer. La Cecília notà en els ulls del Quimet com el rostre se li féu més gros, com el nas se li havia allargat. Després veié com se li eixamplava el pit. Hi veié uns llavis tendres, vermells.

El Quimet començà a treballar com a passant d'advocat. Quan li varen donar el primer sou anà corrent a casa la tia de la Cecília a buscar-la. Se l'endugué al port. Assenyalà amb el dit un vaixell. Anem-hi, Cecília, li digué. Ella li demanà on. Itàlia. Quan el Quimet hagués estalviat prou diners, marxarien. T'enyoraràs? Li demanà el Quimet quan enfilaven el camí cap a casa. Es féu un silenci.

L'any passà entre dubtes de mitjanit que no trobaven resposta pel matí. Pensà en els veïns, en les males llengües, la tia... S'escamparien arreu els rumors, dirien que la seva tia mai se'n va fer cura, que no la va saber criar. Tota ella era un mar de dubtes navegant entre possibles solucions; les onades del neguit l'empenyien sempre cap a la costa, on l'arena era l'escalf d'una vida monòtona, segura, mancada d'incerteses. Quan hi pensava les galtes li envermellien i sentia com se li escolaven entre els cabells els pensaments. Pensà que encara era massa jove per a marxar. No hi tenia res a fer ella, a Itàlia. Els anys de la infantesa quedaven enrere, sepultats sota els primers anys d'una joventut compartida amb el Quimet; i tot i que sabia que la maduresa a poc a poc s'acostava, la Cecília encara sentia dins seu la veu de la pobra òrfena desvalguda que algun dia havia estat. El món l'atemia. La gent i el que diran l'havien amarrat al port i, per molt que intentés deslliurar-se'n, la càrrega d'un món cruel, profundament injust, li resultava massa feixuga.

Quan es varen veure el dia acordat el Quimet plorà. Anà a veure'l al port i li digué que es quedava, que no podia marxar. Ell assentí. El Quimet li digué que l'estimava. Ella li repetí que no podia marxar. Ja no hi tinc res aquí, Cecília. Adéu. El veié pujar al vaixell, amb el cap cot i les espatlles caigudes. La Cecília li feu adéu amb la mà, es girà i tornà a casa. No el veié més. Fins aquell dia, asseguts l'un davant de l'altre en aquell bar de Barcelona. Cara a cara després de cinquanta anys. Perdó, li digué la Cecília. Ell la mirà als ulls. Els veié als dos, sobre el vaixell, navegant la mar rumb a Itàlia.

PSEUDÒNIM: VIRGINIA